

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput V. Qualiter Julianus Christianis vinctis libertatem restituerit, eo
consilio ut Ecclesiae turbarentur: & quanta mala in Christianos
excogitaverit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

CAPUT V.

Κεφ. ε.

Qualiter Julianus Christianis vincitib[us] libertatem restituerit, eo consilio ut Ecclesiæ turbarentur: & quanta mala in Christianos excogitaverit.

Οτι ανηκε τοις καθειργμένοις γειτανοῖς πλι λιτοβίσι, ή μάλιστα η ἐκκλησία ταρασσοῖς οὐδὲ κακαὶ κακαὶ σιανῶν ἐπενει.

Hecigitur mente agitans, eos qui dem qui regnante Constantio in exilium pulsi fuerant, exilio liberavit; proscriptis vero lege lata facultates suas restituit. Populis autem civitatum palam interdixit, ne quem Christianorum aut injuria afficerent, aut contumelia; neve invitatos ad sacrificandum trahebant. Sed ut qui sua sponte ad aras accederent, prius placarent eos dæmonas quos Pagani Avertuncatores vocant; & expiationibus quae ipsis usitatae sunt, purgarentur. Et clericis quidem immunitatem omnem atque honorem, & annonas à Constantio præbitas ademit: legesque in eorum gratiam latae abrogavit: iplos denique curiis restituit. A mulieribus etiam ob egestatem clero a scriptis, ab ipsis quoque virginibus ac viduis ea quæ ex publico accepterant exigi jussit. Nam cum Constantinus Ecclesiæ statum ordinaret, ex tributis singularum civitatum, partem quæ ad alimenta paranda sufficeret, clero cujusque urbis distribuit, idque lege lata confirmavit: quæ quidem lex etiamnum manet, ex eo tempore quo Julianus est mortuus, diligenter custodita. Hanc porro exactionem crudelissimam ac molestissimam fuisse ferunt. Testantur id tabule, ab exactoribus tunc traditæ iis qui solvere compulsi fuerant, quibus ostenderetur reddidisse illos ea quæ ex Constantini lege accepérant. Nec tamen hic stetit odium Principis adversus religionem Christianam. Verum ut erat infenso in hanc doctrinam animo, nullum noscendi genus prætermisit, quo Ecclesiam subverteret. Nam & opes earum, & donaria ac sacra vasa ademit: & deorum templæ, quæ principati Constantini & Constantii destructa fuerant, ab iis ipsis qui ea destruxerant, instaurari coegit, aut pretia eorum perfolvi. Has ob causas, cum neutrum istorum præstare possent, ac præterea lacra opes studiole perquirerentur, Episcopi simul & Clerici, & ex plebe Christianorum non pauci, gravissimi tormentis subditæ, & in carcere

Tαῦτα ἡ παχδάρων, πᾶσι μὴ τοῖς οὐκ νισανίς φυγαδαθεῖσι διὰ θρονου, ανηκε τὸν φυγὴν, καὶ τοῖς δημοσθεῖσιν μόνα σφέτεραι ἀπέδωκε τοῖς ἡ δῆμοις τεμαρισ, μιδένα αἰδικεῖν τῷ χειστανῷ, μηδέ τε, μη ἡ ὁκονίας τεσφεις θυσίαν ἔλκει οὐ οὐκοντι τοῖς βωμοῖς τεσπονίας, τετραγένετας οὐκ εἴλινες καλέσι διπτεπολις δάιμονας, καθαίρεις καθαροῖς, οὐδὲ αὐτοῖς κληρικάς μέντοι, πᾶσαν αἰτειανην πινήκε τὰ σημερίσια αἴφελε τηνισανίς τούτον τὸν αἴνιλιν καθημένας νόμοντας αὐτέλεκτην βελούδησιος απέδωκε μέχει τε παρην καχηρῶν, τὰς δι' ενδέδαν ἐν τοῖς κληροιτέροις μηδίας, εἰσπειθεῖς τερεσταξει, αὐτοὺς διετελεσθεισιν εἰσμοισαντούσιανά τε παρην καχηρῶν, τὰ τῷ χιλιοπιῶν διέταπε περιμαλα, οὐ τῷ ἑκάστης πόλεως Φόρων ταῦτα κανέντα τερεσταξει διδοκοδηντὸν Πειλιδένας απένει τοῖς πανταχοῦ κληρογισ, καὶ νόμωντετοσκεπτινεν, ὃς ἐνδικεῖ, ἐξ επειθικει ιελαιούσημελως φυλαπόμηρος· ὥμολατοιο ἡγεμονίας τοῦ επιτελούσητον διπτεπολις φατι τὸν επαξινού μαρτυρεῖ οὐ τατότε τούτῳ τῷ παπλόρων ψρόμηρα ψραμιαλεια τοῦ επιτελούσητον, εἰς διπτεπολιν τὸν αναδόσεας αἰδινοφεσταντούσι τὸν καναντίναν νόμον· οὐδὲ τοῦ θρονου μόνον ισατον Σκευαντούσι· φειτὸν θρονούσητον διπέχθεια· απεδηντούσι τὸν δόγματος, οὐδὲν εἶδον παρέληπτεν εἰς καναντίναν δικιλοπιάς χειμαλέτε Σταδιανηματα, ταὶ επεριστούσια φαιρέμηρος οὐδὲ τεκαλαθεισας νεώς Πειλιδένας καναντίνας καναντίνας ιγεμονίας Βιαζόμηρος τὸν καλεοιλασανοδομεῖν, οὐ τας τοτερεσταξει διπτεπολις εἰλαιονέν, οὐκ ἡ τεττων, μιδέτερεού διπτεπολις διπαμένοι, τερεσταξει δε καὶ τοις αὐτοῖς Σητποιν τῷ ιερῶν χειμεταν, ιερεῖς τοις κληροινοι καὶ τοις αἷλων χειστανών τολμαχαλεπως εἰσαγανίζοντε, καὶ διεμιλησει εἰσαστα.

εὐθαλούτῳ ὡς παντοχόθεν σύμβαλλεν
εἰς Φόνων μηνένεκα καὶ πειρώδες τῷ εἰς τὸ σῶμα πυρωστὸν, μετριώτερον αὐτὸν ψρέδες τῶν προφετῶν διάπλου την ἐκκλησίαν ἐν Ἰοΐ τοῖς ἀλλοῖς χαλεπώτερον Φαίνεται γράπταν ἀντίκακος ποιότας πλὴν ὅπτες αλλοτρίαν οἰκεῖ καθαδικασθέντας ιερέας ἐπὶ τὸ κωνσαντίς βασιλείας μετεκαλέσατο λέγεται οὐτοῦ φαῖται πεῖ αὐτοὺς ταῦτα τορεῖταις αἴλλοις οὐτοῦ τὸ πέδον αἱλλήλας εέρειται εὐφυλίων μάχη πολεμεῖσθαι τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τῶν οἰκείων διαμαρτίνει θεομήτρη η κωνσαντίς διεβάλλων αἵτινα γράψεις τοντὸν τοντόν
η τελεύτης αὐτοῦ τέτω, μισθοντασκευαζειν,
τε μηνέληντας, αἵσθμόφρενας θεραπεύων
τες ἡδία Χριστὸν ἐπ' ἐκμετάκανθας παθόντας,
οὐκ ηδικημένας, ἐλεῶν αἰμέλετοι καὶ τές εὐνέγκεις, αἴποι καταθυμίας, τὸν βασιλέαν ἐξέκαλεν εὐσέβειον ἢ τὸν μείζονα τὸν βασιλικῆς φύλλας, Σανάτωρ εὑμίσιωτε ἐιδίᾳ γράψατο λύπην τὸν πέδον τοτού, καθόπι γάλλον τὸν αἰλιθόφον τὴν αὐτὸν ἐπιστρέψατο παρῆντας ιωάννην αἴποντος τὸν δερχηγὸν τὸν εὐνομίας αἰρέσων, τὸν κωνσαντίς ιωρεγειαν φυγὴν καθιδικασθέντα, καὶ αἱλλως ὑποποιὸν διατηνόν πέδον γάλλον ὄμοιλίαν, εὐμήνως δὲ μάλα γράψας προτεκαλέσατο πέδον αὐτὸν, δημόσια τὸντόν μεδικῶς ἐκτοικαύτης ἢ αἰτίας, καὶ ελεύθερον κυρίκης ἐπισκοπον τὸν βασιλάτω ἐπιλέπειαν προσέταξε τότε, ταῖς αὐτὸν διαπάναις αὐτούμονοις μησὶν ἀνοικοδομῆσαι τὴν καναλικήν ἐκκλησίαν, ἢ ἐπὶ κωνσαντίς καθεῖλεν αἱλλα ἢ πολλὰ αὐτοῦ εὐεγένης, αὐτὸν μισθωτὸν ποιεύσαντο, τὰ μὲν αὐτὸς εποίει ταῦτα ἢ αἱλλων ποιεύσιαν, ηνέχειο.

D.

CAP. VI.

Quomodo Athanasius cum per septem annos apud virginem quandam pudicam ac venustam delituisse, tandem apparuit, & Alexandriam reversus est.

ΕΝ ἡ τῷ τότε, καὶ αἰβανάσι τὸν πρὸ τέττας χρόνον λανθάνων ὅπῃ διέτησεν, αἴγελθείσης τῆς κωνσαντίς τελεύτης, αἰνεφάνην νύκτας ἐν τῇ αἱλεξανδρίᾳ ἐκκλησίᾳ ἢ ἢ τέττο εἰκότως τορεῖσθαι, ἔξαπιντος αἵσθματος τὸν προσδοκίαν συμβάντηνα γράψεις ἐπιστελῆσαν γεωργίας

Odem tempore Athanasius, cum ante aescio ubi delituisse, nuntiato Constantii interitu, in Alexandria Ecclesia noctu comparuit. Quod quidem merito admirationi fuit, cum repente prater omnium exspectationem contingisset. Nam cum ex insidiis amico-

Ggg

A conjecti sunt. Undecimque igitur conjectere licet, quod quidem ad cædes & ad novos corporum cruciatus attinet, eum leniorem fuisse illis qui Ecclesias antea fuerant persecuti, in reliquis vero acerbiorum. Etenim omni ex parte Ecclesiam vexasse reprehenditur: nisi quod Episcopos qui regnante Constantio relegati fuerant, ab exilio revocavit. Itud tamen non miseratione impulsus jussisse dicitur; sed ut ex mutuis inter illos contentionibus, Ecclesia civili bello conficeretur, & a suis institutis desiceretur; vel certe ut Constantium probro afficeret. Odium enim omnium fere Romanorum in illum, licet mortuum, se concitaturum esse sperabat, si Paganos quidem, utpote idem cum ipso sentientes foveret: eos vero qui illo regnante, propter Christum male multati fuissent, miseratione prosequeretur. Quin & Eunuchos, eo quod illi cari fuissent, palatio ejecit. Eusebium vero prepositum palatii, morte mulctavit. Nam & privatum illi erat infensus, eo quod Gallicum fratrem eos consilio, interficere esse suspicabatur. Sed & Actium auctorem sectæ Eunomianorum, qui à Constantio ob id relegatus fuerat, & alioqui ob amicitiam cum Gallo suspectus vide exstiterat, scriptis ad eum literis plenis humanitatis, dataque copia publici cursus, ad se evocavit. Simili ex causa, Eleusio Cyzicenorum Episcopo sub gravissima mulcta injunxit, ut intra spatum duorum duntaxat mensum Ecclesiam Novatianorum, quam Constantii temporibus destruxerat, suis lumentibus instauraret. Multa quoque alia reperire licet, quae in odium successoris sui, partim ipse gessit, partim alios gerere permisit.